

MAFFIUS

MAFFIUS, maandelijks verschijnend informatie- en
opiniebulletin van de Rijksuniversiteit Limburg

Maffius nr. 7
5e jaargang, juli 1979.

"EDELACHTBARE", DIT IS EEN PROBLEEMGERICHT SIMULATIE-VERDACHTE !!!

INHOUDSOPGAVE

In de kijker: Hans Hagen
MICO
Uitslagen sportdag

pag.:

Officiële informatie:
Schets van een juridische
opleiding 11
Publikaties, voordrachten 14
Aktie zuinig met energie 14
Het moet frisser worden 19

Advertenties voorzitter
U-raad en lid CvB 20

In de kijker: Pieter van
Reedt Dortland 21
"indelijk (over veiligheid) 27
n mergel uit Margraten 30

redactieleden Maffius

Ton Schmidt
Kees Schröer
Wim Hermens
Kees Ruissen
Hans Adriaanse
Jan Muytjens
Jan Duijzers
Henny Peltenburg
Sibille Berden
Joep Offermans

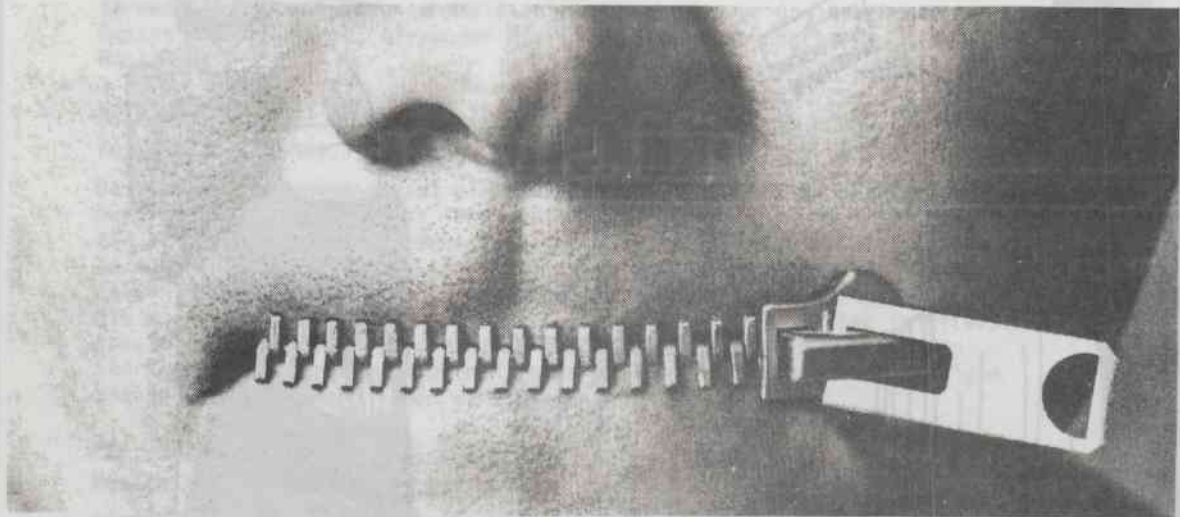
Vijverdal
Biomedisch Centrum
Elizabeth-Huis
Hoofdgebouw
Studenten
Redaktiesekretaresse
Adviseur

Eindredakteur : Jan Muytjens

Redactieadres : Sibille Berden
Elizabeth-Huis
Kamer 114, tst.427

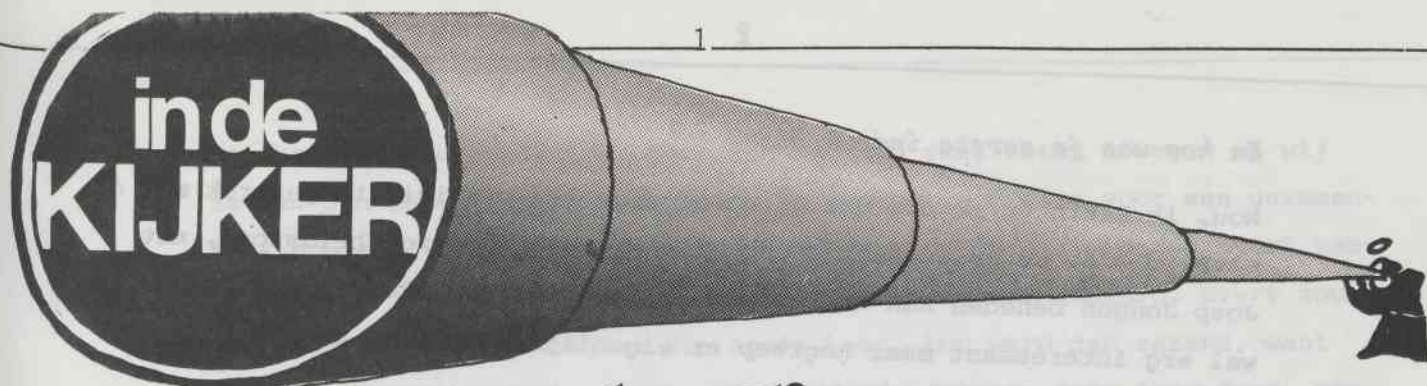
Druk : reprografie RL
AV-groep : K00: lay-out, illustraties en voorbereiding drukwerk

” van de redactie

.....PPRETTUUGGE FAAKANTUUI.....

In de kijker : **hans hagen**

Interview : Puck Muller, Wim Hermens.

Inleiding

Hekon Pasmaan, Roelof Willighagen, Evert Reerink, het lijkt of onder het kleine aantal mensen die onze universiteit verlaten opvallend veel Maffius redacteuren waren. Waren zij geen blijvertjes of waren zij idealisten en is het moeilijk om het geloof in onze instelling levend te houden? Hekon heeft daarover geen twijfel laten bestaan: Wie maatschappelijk activisme wil combineren met ons onderwijssysteem heeft het moeilijk.

Roelof en Evert zullen in komende afleveringen van Maffius hun verhaal vertellen.

In deze aflevering laten wij Hans Hagen aan het woord, de laatste Maffius redacteur die Maastricht heeft verlaten.

Wat heb je gedaan voordat je naar Maastricht kwam en hoe ben je hier terecht gekomen?

Ik heb 2 jaar bij het COZ in Utrecht gewerkt. Iemand had tegen me gezegd dat je daar de gezondheidszorg snel zou leren kennen. Nou dat klopt wel als je daar tenminste de intramurale zorg onder verstaat. Na 2 jaar was ik wel op die baan uitgekeken. Het werd te routinematig. Ik had op dat moment kunnen proberen directeur of onderdirecteur van een of andere gezondheidszorginstelling te worden, maar dat lijkt me mooi voor als je 50 bent. Toen zag ik een advertentie voor Maastricht, die me trok o.a. door wat er over het nieuwe onderwijssysteem werd verteld. Bovendien was Lou Groot me door veel mensen uit de ziekenwereld aanbevolen: een ex-ziekenhuisdirecteur, bovendien gepromoveerd en ook nog iemand die bij de staatssecretaris in en uit liep! Eén van hen, die het ver geschopt had. Kortom ik zou in het Mekka terecht komen!

En hoe was je eerste indruk hier?

Nou, ik herinner me nog dat ik na mijn eerste sollicitatiegesprek met de club, d.w.z. de capaciteitsgroep Economie van de gezondheidszorg, met Joep Jongen beneden aan de tap zat. Ik vond zijn uitleg van het systeem wel erg interessant maar begreep er eigenlijk toch geen moer van.

Zoals zo veel nieuwkomers hier ging ik het onderwijssysteem pas goed begrijpen toen ik er mee gewerkt had. Toen ik daadwerkelijk in Maastricht begon, is mij van meerdere kanten duidelijk gemaakt, dat veel zaken - ook binnen de capaciteitsgroep - niet deugden. Iets dergelijks is me laatst ook opgevallen in een stuk van Drukker. Als je solliciteert, is alles even mooi, maar daarna hoor je heel andere geluiden. Een tijdje later heb ik in een planningsgroep gezeten en toen kreeg ik desondanks de smaak toch wel te pakken. Ik ben nu in Utrecht zelfs bezig een soortgelijke opzet van het onderwijs door te voeren. Zelf heb ik nog een tijdje medicijnen gestudeerd en dat was een regelrechte ramp. Je leerde voor je propje alleen botten en spieren. Hier studeren is dan natuurlijk fantastisch. Toch kan ik me wel voorstellen dat zo'n onderwijsgroep je soms te veel wordt. Ik vind sommigen hier ook te dogmatisch. Er zouden best wel wat colleges tussendoor kunnen. En de tutorrol heb ik ook altijd een rotrol gevonden. Vreselijk passief. Ze kunnen vaak aan het eind van het eerste jaar al prima zelf werken.

Vind je dat Economie van de gezondheidszorg in het medisch curriculum thuis hoort?

Op zichzelf lijkt het me wel nodig maar de vraag is: Hoe breng je het? Er is in al die jaren één keer een student voor keuze-onderwijs geweest. Er werd wel eindeloos gekletst binnen de capaciteitsgroep wat je nu met de economie in het onderwijs moest. Een deel vond dat je vooral kostenbewustzijn moest aankweken. Lou heeft zelfs een tijd lang voorgestaan dat je studenten moest leren hoe ze later een praktijk moeten runnen, maar dat heeft volgens mij geen zak met economie van de gezondheidszorg te maken. Zelf vind ik dat je vooral de relatie tussen de manier waarop wij onze economie inrichten, produceren, consumeren enz. en ziekte en gezondheid zou moeten behandelen. Dat vind ik belangrijk. Maar voor Lou stonden de kosten van de curatieve zorg voorop. Dat vind ik ook wel nuttig hoor, bijv. laten zien dat een bepaalde behandeling op een even verantwoorde manier tegen lagere kosten kan plaatsvinden. Dat was trouwens een goede mogelijkheid voor samenwerking tussen de groep van Evert Reerink en ons.

Zij konden de behandelingsprocessen medisch veel beter afwegen en wij zetten dan de guldentjes erachter. Er was ook een plan voor een gezamenlijk project voor beide capaciteitsgroepen (COFOG III) Lou en Evert hebben er een jaar over gesproken maar er is nooit wat gebeurd. Evert zou dan weer een nota schrijven die nooit kwam. Lou werd dan razend, want hij is een erg productief mens. Zo sudderde dat een jaar lang door, zonder resultaat.

Hoe ging het verdere onderzoek binnen Structuur en Functioneren van de Gezondheidszorg?

Structuur en functioneren? Daar ben ik nooit bij geweest. Wij brachten alleen het Regionaal Kostenmodel in, dat na veel problemen door de Research Commissie is goedgekeurd. Maar dat vind ik iets wat je net zo goed door een boekhouder kunt laten doen. Dat heeft niets met wetenschappelijk onderzoek te maken.

Hoe heb je het werk voor Maffius gevonden?

Ik vond Maffius erg leuk. Het was een mogelijkheid om mijn mening te ventileren. Toen Hekon Pasman wegging, vroeg die of ik er niet in wilde. Binnen de capaciteitsgroep ondervond ik vrijwel vanaf het begin een druk. Je kon niet zeggen wat je dacht. Ik heb ook een paar keer op m'n donder gehad voor stukjes die ik heb geschreven. Direct in het begin al, toen ik met Henny een stukje schreef over de samenstelling van besturen van gezondheidszorginstellingen in de regio, werd me door Lou te verstaan gegeven dat ik zoiets niet nog een keer moest doen. De Universiteit zou erdoor in opspraak raken. Een typisch bestuurdersstandpunt dus. Later vond hij dat ik het vak in discrediet had gebracht met een gekscherend stukje over economie van de gezondheidszorg.

Vond je dat alles in Maffius gezegd kon worden?

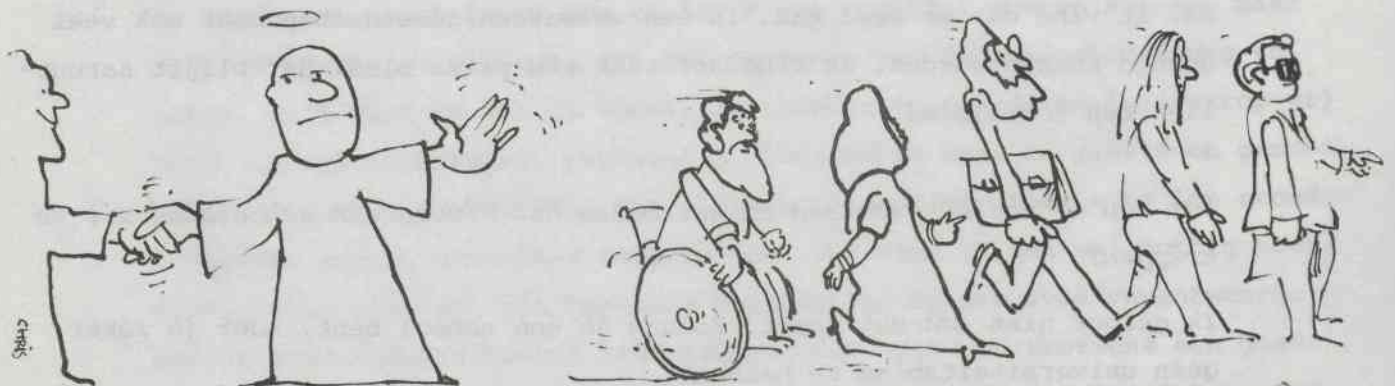
Ja, ik vind dat er veel kan. In een volwassen gemeenschap moet ook veel gezegd kunnen worden. Ik vind het vaak een prima blad. Het blijft natuurlijk een schoolblad.

Wat zou er moeten gebeuren om het boven het niveau van schoolblad uit te krijgen?

Ik geloof niet dat dat hoeft. Zolang je een school bent, hoef je zeker geen universiteitsblad te hebben!

Wat is de reden dat je zo snel al weer uit Maastricht weg gaat?

Dat was de situatie binnen de capaciteitsgroep. Zoals ik al zei was alles bij m'n sollicitatie even mooi, maar toen ik arriveerde, kreeg ik meteen te horen dat Lou er eigenlijk nooit was, dat Jan Scholte probeerde over te stappen naar Sociale Psychiatrie, dat men het noch over de rol in het onderwijs noch over die in het onderzoek eens was en ik merkte ook dat men niets open met elkaar besprak. Ik vind het heel gek als volwassen mensen niet gewoon zeggen wat ze denken, terwijl er onder het oppervlak van alles aan de hand is. Toen ik hier een half jaar was, heb ik alle problemen in de capaciteitsgroepsvergadering aan de orde gesteld. We hadden toen een aardig gesprek maar verder gebeurde er niets. Achteraf denk ik, dat ik de enige was die zich aan de toestand stoorde en dat de rest bang was, dat hun vrijheid zou worden aangetast. We zaten ook in een nieuw vakgebied moet je bedenken, gezondheidszorg economie, dat bovendien nog in het medisch curriculum moest worden ingebouwd. Daarvoor heb je creativiteit nodig en een groep mensen die zelf ideeën hebben en goed kunnen samenwerken. Niet vier mensen met vijf onderwerpen want dan wordt het niets. Met name Lou heeft me gewoon als een querulant gezien. Er was b.v. een sollicitant die als aanbeveling mee kreeg dat hij niet origineel was, maar een gegeven opdracht gehoorzaam zou uitzoeken. Lou wilde de man nemen, want hij vond dat je daarmee samen kon werken, maar ik heb me met hand en tand verzet. We hadden originaliteit nodig geen slaafse navolgers zonder creativiteit! Een half jaar later heb ik toen een brief aan Tiddens geschreven waarin ik alle problemen die ik in dat jaar had ontmoet op een rijtje heb gezet. Dat is met toen vanuit de groep erg kwalijk genomen.

AFSCHEID EN BEGROETING VAN REDAKTIELEDEN (EEN DOORLOPENDE VOORSTELLING)

Had je de brief van te voren aan de anderen laten lezen?

Nee, maar we hadden al die problemen al besproken en er veranderde niets. Ik zag daar geen gat meer in. Het was een noodkreet. Tiddens heeft toen heel aandachtig geluisterd en heeft een bemiddelaar aangewezen om de brokken te lijmen. Dat was Norman Bell. Die heeft toen anderhalf jaar met ons voortgesukkeld. We zijn zelfs een hele dag in conclaaf geweest en er zijn een aantal dingen gebeurd die ik hier liever niet wil zeggen. We waren soms echt een verdieping van Vijverdal. Maar de eenheid die nodig was, ontstond niet. Dat hadden zelfs 10 Norman Bells niet bereikt.

Heb je het gevoel dat je binnen de groep ook wel steun had?

In het begin wel, maar uiteindelijk stond ik toch wel erg alleen tegenover de groep. Ik heb met Lou wel een aantal open gesprekken gehad.

Dat vind ik al heel wat. Lou heeft me na een paar publicaties die ik had geschreven zelfs wel aangemoedigd zo door te gaan, maar dan niet in Maastricht maar b.v. in Leiden. Op een bepaalde manier apprecieerde ik hem ook. Hij was een van de weinige mensen op de gang die keihard werkte, al was het meestal niet voor Maastricht maar voor Leuven, waar hij ook een aanstelling heeft, of voor landelijk commissies. Maar ook de overigen vormden geen eenheid en waren het over onderwijs en onderzoek totaal oneens. Bovendien waren we maar met z'n vieren en was Joep al in het raadswerk gevluht. Wat de deur voor mij dicht heeft gedaan was het volgende. Ik kwam met een uitgever, overeen om een boek over gezondheidszorg economie te schrijven en heb dat enthousiast in de capaciteitsgroep verteld, want ik dacht dat zoiets voor een wetenschappelijke instelling leuk was. Maar de gezichten werden steeds somberder en na afloop kreeg ik te horen dat het niet mocht: De prioriteiten van de groep lagen anders. Daarna ben ik drie maanden thuis gebleven, waarna het boek in concept klaar was, en ik heb gesolliciteerd in Utrecht waar ik nu aan de opleiding voor sociaal geneeskundigen ga werken. Er was in Maastricht geen oplossing meer.

Is het niet vreemd dat terwijl je toch soms open gesprekken met Lou had, er geen manier te vinden was om samen te werken?

In die gesprekken kwamen we tot de conclusie jij weg of ik weg.

mico 79

Van donderdag 23 tot en met zondag 26 augustus a.s. zullen (nu voor de vijfde keer) de aankomende eerstejaarsstudenten van het H.B.O. en W.O. in Maastricht in staat gesteld worden om kennis te maken met elkaar en met hun nieuwe woon- en leefsituatie.

Overal in den lande waar instellingen van W.O. gevestigd zijn, beschouwt men een sociale introductie als een noodzakelijke voorziening om de overgang van het V.W.O. naar W.O. en H.B.O. te vergemakkelijken.

Het gaan studeren betekent het betreden van een nieuwe wereld. Voor velen betekent het een nieuwe woonomgeving, de noodzaak nieuwe kontakten te leggen en het zoeken van de mogelijkheden naar kulturele, sportieve, politieke en maatschappelijk gerichte activiteiten buiten de eigen vakstudie.

Toen de Rijksuniversiteit Limburg in 1974 van start ging met slechts 50 "kursisten" was het spoedig duidelijk dat ook hier behoefte was aan meer kontakten naar buiten en meer bekendheid met de stad en zijn diverse mogelijkheden. Uitgaande van de filosofie van de universiteit dat in Maastricht van meet af aan getracht moest worden om de voorzieningen (waar nodig en mogelijk) geïntegreerd voor H.B.O. en W.O. op te zetten werd deze introductietaak in handen gelegd van de Studentenvereniging "Circumflex", die in oktober 1974 opgericht was met als voornaamste doelstelling een schakel te zijn tussen de studenten van de W.O.- en H.B.O.-instituten te Maastricht.

"Circumflex" stelde hiervoor de werkgroep M.I.C.O. in (Maastrichtse Introductie Commissie).

Hiermede werd zowel organisatorisch als in de uitvoering een werkelijke integratie gegarandeerd.

De doelstellingen van de M.I.C.O.-dagen blijken steeds meer begrip te krijgen in Maastricht. Oorspronkelijk waren niet alle instituten hierbij aangesloten maar geleidelijk werd het aantal groter en dit jaar completeert de K.L.O.S. het elftal. Dat betekent ook dat ieder jaar de deelname aan de introductiedagen groter wordt.

Verwonderlijk maar waar, blijken ieder jaar weer voldoende enthousiaste studenten van de verschillende instituten bereid te zijn zes maanden lang tijd en energie te steken in de organisatie van deze dagen.

Binnen de doelstellingen van de M.I.C.O. is er door het beperkt aantal dagen (en financiën) niet zo gek veel speelruimte om weer nieuwe ideeën ten uitvoer te brengen, zodat ook dit jaar weer een aantal zo langzamerhand traditionele (maar meer aangepaste) activiteiten in het programma terug te vinden zijn zoals: de kulturele avond, de puzzeltocht om de stad iets te leren kennen, de infomarkt op het Vrijthof en natuurlijk het slotfeest voor de hele studentengemeenschap.

Het bezoek aan de instituten is dit jaar vervallen en vervangen door een hele dag sportief of creatief samen bezig zijn. Wij vonden dit daarom zo belangrijk omdat door iets te doen, door een actieve opstelling, het contact met anderen bevordert wordt, zodat men zich snel enigszins thuis voelt in Maastricht. Het gaat erom dat men aanknopingspunten verwerft om na de M.I.C.O.-dagen verder te gaan.

Jammer genoeg blijkt dit in Maastricht zeer moeilijk te zijn. Uit verschillende evaluaties bleek dat veel eerstejaars het betreuren dat er geen follow-up kon zijn; dat de kontakten met studenten van andere instituten en de mooie plannen die gesmeed werden tijdens de introductiedagen

doodbloeden omdat er geen centrum is waar men elkaar weer kan treffen. Deze introductiedagen helpen de nieuwe studenten een handje over de drempel, maar ze zouden zeker zinvoller kunnen worden, wanneer "Circumflex" de studenten deze mogelijkheid kon bieden. Helaas is het nog steeds een wens die zeer moeilijk te vervullen is.

Françoise Meyer Viol

Bob Schoenmaker (student HHS)

DONDERDAG 23 AUGUSTUS

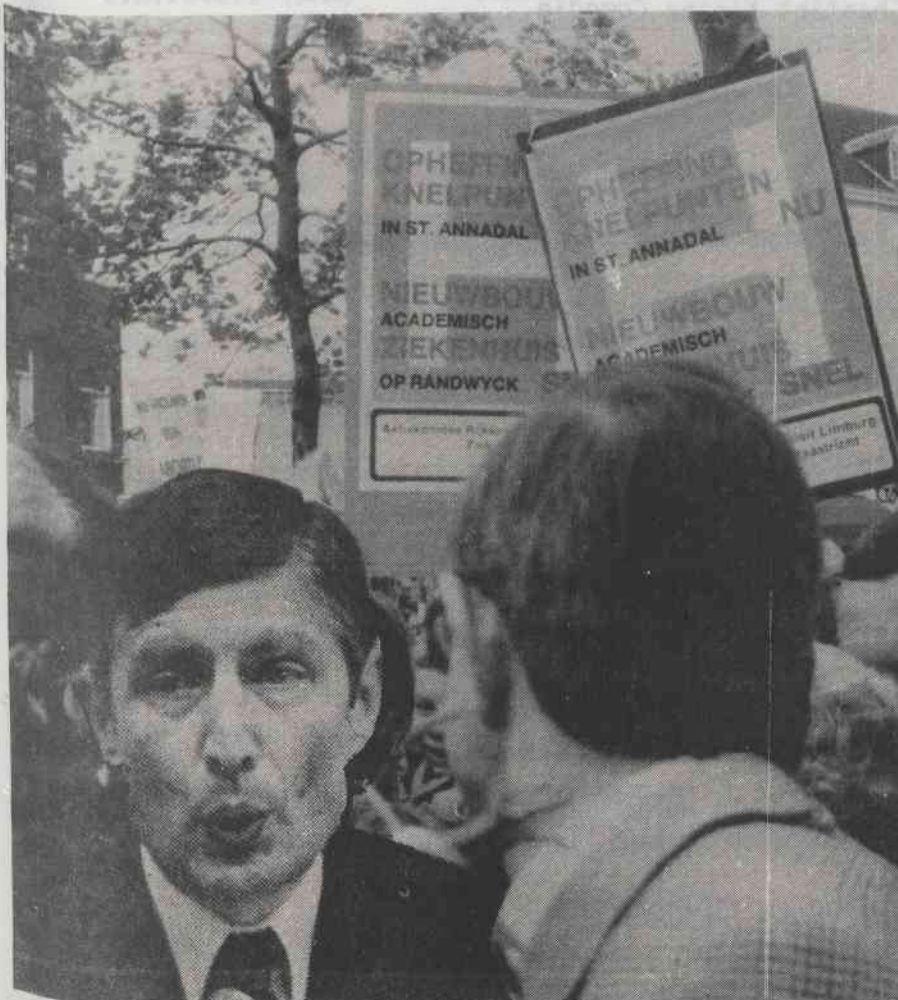
14.00 - 16.00 uur:- Ontvangst in Kleine Comedie
Tongersestraat 28a.
Indeling in mentorgroepen.

16.00 - 18.00 uur:- Puzzeltocht.

18.00 - 20.30 uur: -Eten bij jouw mentor.

20.30 - 23.00 uur: - Gezelligheidsavond in de Kleine Comedie.

23.00- -Kroegentocht.

Aktiecomité RL/ZM tijdens het bezoek van premier van Agt aan Maastricht op 24 mei j.l.

mico 79

PUZZELTOCHT

KROEGLOPEN

HOGERE HOTEL-SCHOOL

VRIJDAG 24 AUGUSTUS

9.30 - 10.30 uur: -Gezamenlijk ontbijt in de Kleine Comedie.

10.30 - 16.30 uur: -Creativiteit en/of sport.

18.00 - 20.00 uur: -Eten in Rijks Pedac, Grote Gracht 92.

20.00 - 02.00 uur: -Café Chantant Kleine Comedie.
Tongersestraat 28.

ZATERDAG 25 AUGUSTUS

11.00 - 12.00 uur: -Brunch
In de Rijks Pedac.

12.30 - 16.00 uur: -Info Markt op het Vrijthof.

16.00 - 17.00 uur: -Ontvangst op Stadhuis.

18.00 - 19.30 uur: -Eten op Hogere Hotelschool,
Jeruzalemweg 1a.
In de wijk Limmel.

20.30 - 04.00 uur: -Groot Eindfeest.
Sfinx zaal, Boschstraat 24.

ZONDAG 26 AUGUSTUS

12.00 - 13.00 uur: -Oecumenische dienst- o.l.v. de studenten
pastor Frits van der Ven.

13.00 - + 14.30 uur: -Kater Brunch in de tuinen van de Rijksuni-
versiteit Limburg met lichte muziek.

+ 14.30 uur: -Wandeling (vrijblijvend!)

sport

SPORTDAG 1979

UITSLAGEN:

TENNIS (dames)	Heren	TOEPEN
1. M.v. Westerhoven (2)	1. J. Land (Dame!)	1. Nijpels (HGB)
2. M. Peters (BMC)	2. Beun (BMC)	2. Sluyter (4)
3. M. Konsten (4)	3. Tillemans (1)	3. Slenter (4)

BADMINTON	TAFELTENNIS (dames)	Heren
1. L. Willems (4)	1. F. Breevoort (Vijv)	1. H. Hacking (2)
2. R. Winkens (2)	2. E. Knoren (ABT)	2. J. Franssen (BMC)
3. J. Galensloot (ABT)	3. C. Barkelau (1)	3. H. v. d. Berge (2)

SQUASH

1. H. Jeekel (A'dal)
2. D. Ross (A'dal)
3. E. Beuker (ABT)

BASKETBALL

1. 3^e jaar
2. 2^e jaar
3. 4^e jaar

VOLLEYBAL

1. 5^e jaars
2. Vijverdal
3. B.M.C.
4. 4^e jaars
5. 2^e jaars
6. Hoofdgebouw
7. 3^e jaars
8. Abtstraat

VOETBAL

1. 3^e jaars
2. 4^e jaars
3. 5^e jaars
4. B.M.C.
5. Annadal
6. Hoofdgebouw
7. Abtstraat
8. Vijverdal
9. 1^e jaars
10. 2^e jaars

CROSS Dames

1. M. Kuipers
2. V. Verstappen
3. M. Konsten
4. C. Kasbergen
5. K. v. d. Leeuw.

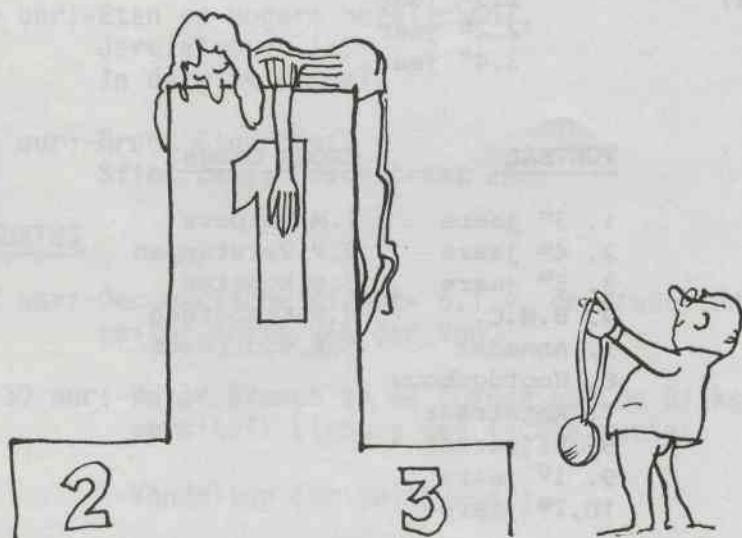
CROSS Heren

1. Huppertz (4)	11. Verstappen (B.M.C.)
2. Tilly (B.M.C.)	12. Böhm (1)
3. Kuipers (B.M.C.)	13. Helmers (1)
4. Portegijs (3)	14. v. Aalten (1)
5. Prinzen (B.M.C.)	15. Heuts (1)
6. Wenting (Abt.) (nr. 1. Cat. boven 35jaar)	16. P. Swerts (1)
7. F. Cortenraad (HGB)	17. Rensma (5)
8. Konsten (4)	18. L. Baur (4)
9. Vrencken (2)	19. v. d. Beek (HGB)
10. Havenith (4)	20. L. Heuts (ABT.) . (nr. 2. Cat. boven 35j.)

21. Rethans (4)	29. Pasmans (5)
22. Pesch (4)	30. Frissen (ABT)
23. H. Swerts (1)	31. Voesten (4)
24. Gerats (3)	32. Hellemons (4)
25. Schroër (Vijv.)	33. v. d. Horst (Vijv.) (nr. 3. Cat. boven 35j.)
26. Ch. Baur (5)	34. Ploumen (Vijv.) (nr. 4. Cat. boven 35j.)
27. Slaaf (B.M.C.)	
28. Arts (B.M.C.)	

EINDKLASSEMENT.

1. 4 ^e jaars	39 pt.
2. B.M.C.	33 pt.
3. 5 ^e jaars	26 pt.
4. Abtstraat	26 pt.
5. 3 ^e jaars	24½ pt.
6. Hoofdgebouw	24 pt.
7. 2 ^e jaars	23½ pt.
8. Vijverdal	18 pt.
9. 1 ^e jaars	14 pt.
10. Annadal	13 pt.

publicaties, voordrachten. reizen en congressen

Capaciteitsgroep Farmacologie.

Door prof. dr. K.H. Rahn werden de volgende lezingen gehouden:

- Op 3 februari 1979 tijdens het Symposium "Hochdruck heute" te Homburg/Saar, titel: "Differentialdiagnose und Langzeittherapie der Hypertonie".
- Op 23 april 1979 tijdens de 85.Tagung der Deutschen Gesellschaft für Innere Medizin te Wiesbaden, titel: "Untersuchungen über das Verhalten des sympathischen Nervensystems und des renin-angiotensin Systems bei der Grenzwerthypertonie".
- Op 8 juni 1979 tijdens het Symposium "Vasodilator Drugs" te Oss, titel: "The use of vasodilating agents in the treatment of a hypertensive crisis".

ter inzage bij de dienst voorlichting

- Postacademisch onderwijs

Nummer van het Bulletin voor het postacademisch onderwijs, een uitgave van het Centraal Bureau voor het P.A.O.

- Colloquium Charles de Bovelles

Informatie over een internationaal colloquium dat op 14,15 en 16 september a.s. gehouden zal worden in Noyon ter herdenking van het 5e eeuwfeest van de geboortedag van de Franse humanist Charles de Bovelles.

- Symposium "Ingenieur en Preventie"

Informatie over een symposium dat op 26 oktober gehouden wordt in Eindhoven, Technische Hogeschool, op initiatief van het Buro Biomedische en Gezondheidstechniek.

aktie zuinig met energie

Begin januari werd door de Dienst Voorlichting een extra bulletin verspreid, waarin de aandacht werd gevestigd op een landelijke prijsvraag energiebesparing. De prijsvraag werd uitgeschreven door het Ministerie van Economische Zaken, dat werknemers van tal van bedrijven en instellingen in Nederland aan het denken wilde zetten over mogelijkheden van energiebesparing.

Tegelijkertijd hoopte het ministerie door deze prijsvraag te kunnen bijdragen aan een mentaliteitsverandering in ruime zin ten aanzien van energiegebruik.

Per bedrijf of instelling zou één inzending geselecteerd moeten worden, die in de landelijke prijsvraag zou meedingen.

Aanstelling energiemedewerker levert RUG flink geld op:

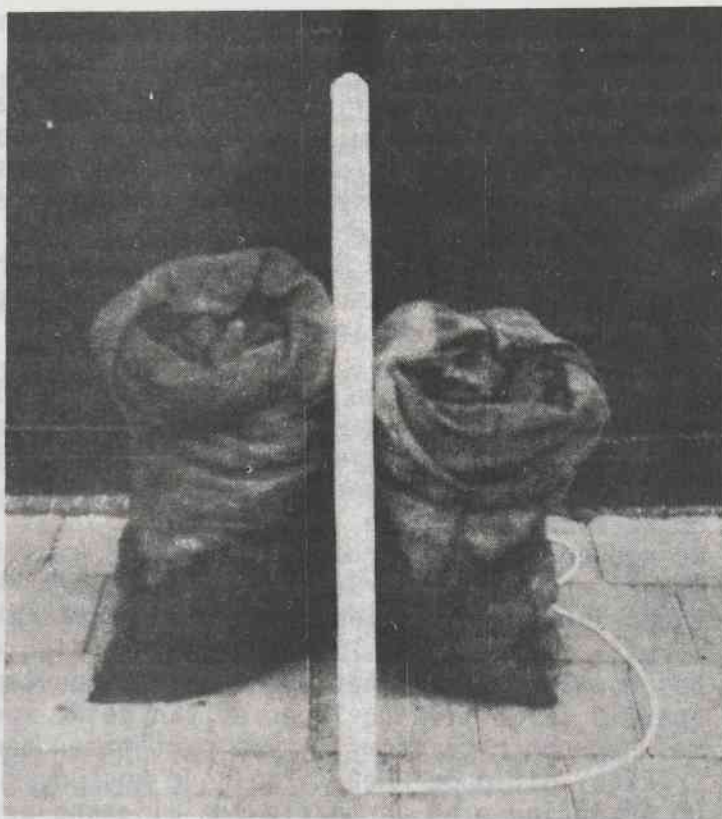
Jaarlijkse besparing van twee miljoen op totaal energiekosten

Marien Abrahamse

„Het is aan een tuinman te Portland in de kolonie Victoria gelukt een kangeroe, die hij in 't wild had gevangen, zoodanig af te richten, dat hij een molenrad met halve paardekracht draait. Hij heeft op deze wijze een soort van tredmolen vervaardigd, waarin het vlijtige dier zijn staart niet kan beschadigen. Dat dier bespaart den man veel werk; het draait een molensteen, snijdt wortels en stroo, en zet ook een wasmachine in beweging, - alles tegelijk. Terwijl de kangeroe dat doet, brengt hij tevens een pomp in werking om den tuin te besproeien”.

Aldus bericht in 1868 het blad Kennis en Kunst. Ruim een eeuw later wordt het kunststukje van de Australische dierenvriend weer aan de vergetelheid ontrukkt. Ditmaal door de afdeling Bedrijfsvoering en Onderhoud van de RUG in een nota, die de simpele titel „Over energie” draagt. Een in vele opzichten opmerkelijke nota. In zeer begrijpelijk Nederlands wordt, gelardeerd met anekdotes, de boodschap duidelijk gemaakt:

De RUG heeft een paar jaar geleden een energiemedewerker aangehouden, en die man betaalt zichzelf dubbel en dwars terug. Via betrekkelijk geringe investeringen is de man er in korte tijd in geslaagd de jaarlijkse energiekosten van de RUG met zo'n twee miljoen te korten. Oh ja, en of de RUG de komende vijf jaar, per jaar een miljoen gulden opzij wil leggen voor bovengenoemde investeringen, in het kader van besparingen op de energiekosten. Die energiekosten (electriciteit, brandstof en drinkwater) mogen er zijn. Vorig jaar besteedde de RUG ruim zeven miljoen gulden aan energiekosten. Dat bedrag zou zonder de heilzame invloed van de door de energiemedewerker voorgestelde maatregelen ongetwijfeld zijn opgelopen tot een kleine tien miljoen gulden. In 1976, toen er nog geen energiemedewerker was, besteedde de RUG ruim zeven miljoen aan

Om een t.l.-buis van 40 Watt een jaar te laten branden is 150 kilo kolen nodig, en dat kost honderd gulden.

energiekosten. Ten opzichte van 1972 was dat meer dan tweemaal zoveel! In volgorde van toenemende belangrijkheid wordt in de nota de volgende rij oorzaken opgesomd:

- de ingebruikneming van een aantal gebouwen, welke bouw enige jaren eerder was begonnen;
- toename van de aantallen medewerkers en studenten;
- de stijging van de energieprijzen en de energiecrisis.

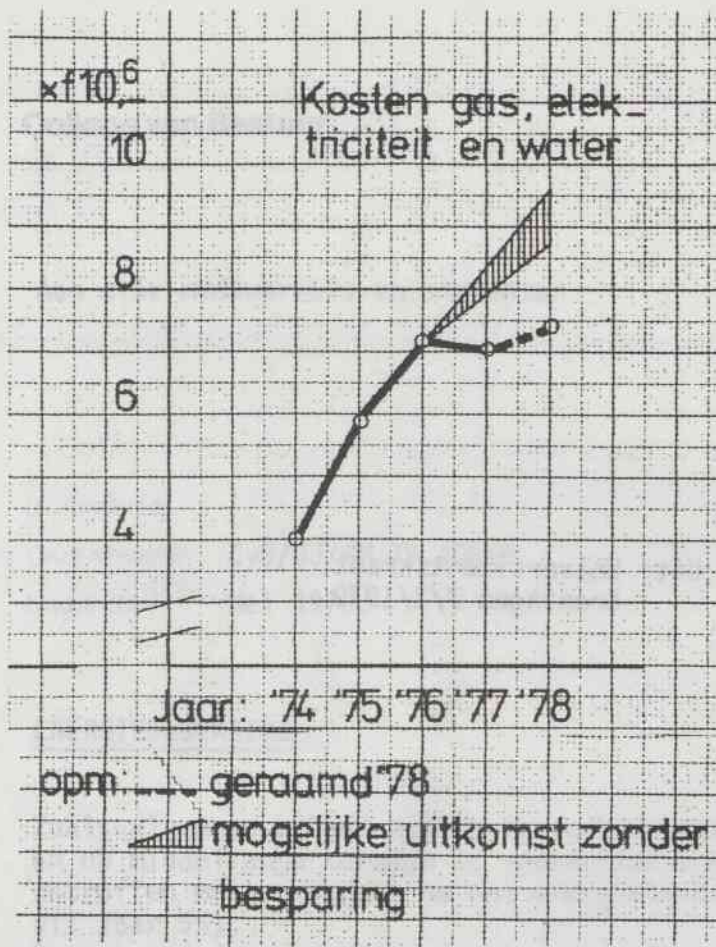
Nog belangrijker blijkt het gebrek aan motivatie om iets aan de energiekosten te doen: het totaal aan energiekosten vormt maar enkele procenten van de totale begroting van de RUG.

Dertiger jaren

Dat was vroeger wel even anders, en ter illustratie volgt de uit het leven van ir. A. Slob (hoofd B&O) gegrepen anekdote. In de jaren dertig brak nog wel eens

een storm los in zijn ouderlijk huis, betreffende het energieverbruik. Wij citeren: „De oorzaak daarvan lag in 'het onnodig laten branden van de buitenverlichting' op het erf, waar het erg donker kon zijn. Het betrof een lamp van 25 Watt, zo één waarvan het bolletje nog een uitstekend glaspuntje had. De nalatige huisgenoot werd door het ouderlijk gezag middels ondervraging opgespoord en overeenkomstig de toen gangbare maatstaven toegesproken of op andere wijze bestraft. Zelfs in de jaren zestig vielen er over 'het buitenlicht weer laten branden' nog wel eens harde woorden, ook al kon je voorrekenen dat de kosten niet meer dan een kwart cent per uur bedroegen en zeker niet de moeite waard waren daarvoor over te krijgen.

De vondst van een oude electriciteitsrekening uit 1928 verklaarde evenwel voor een belangrijk deel waarom in de beginjaren van de electricificatie veel zuiniger met stroom omgesprongen werd dan tegenwoordig”.

In die dagen kostte één kilowattuur 29 cent, terwijl de Jan Modaal uit de dertiger jaren ongeveer 18 gulden per week verdiende. Omgerekend, betekent het dat diezelfde weekverdiende goed was voor zo'n 60 kilowattuur. De huidige kilowattuurprijs is 15 cent, bij een modaal inkomen van 550 gulden per week. De Jan Modaal van de zeventiger jaren kon dus bijna zestig keer zoveel kilowattuur voor zijn weksalaris kopen. Stel nu even dat de kilowattuurprijs gelijke tred had gehouden met de stijging in salaris: de kilowattuurprijs zou nu tussen de negen en vijftien gulden liggen. De ruzie over onnodig brandende buitenverlichting zou even frequent zijn als in de jaren dertig. En welke les dienen wij hier volgens de nota uit te trekken?: „We moeten ons realiseren dat vergelijken met een generatie terug de energie heden ten dage goedkoop is, maar dan ook belachelijk goedkoop, ondanks een verdrievoudiging van de prijs sinds 1973. Het is juist de relatief lage prijs die een belangrijke tegenwerkende factor is om een energiebesparingsprogramma, dat alleen steunt op ideële motieven van de grond te krijgen”.

Het aardige van de activiteiten van de energiemedewerker is nu juist dat ze ook een materieel motief opleveren. Middels betrekkelijk geringe investeringen is een veelvoud daarom terug te verdienen. Zeker op termijn bezien.

In de nota wordt een aantal investeringen gepresenteerd met daaraan gekoppeld de op jaarbasis berekende besparingen. We doen een kleine greep, en beginnen met de meest spectaculaire. In de luchtbehandelingskasten van de collegazalen werden tijd-klokken geplaatst en werd de bedrijfstijd teruggebracht van 24 naar 13 uur. Bovendien werden thermostatische radiatorcransen aangebracht. Dat kostte f 1425,—. De besparing, op jaarbasis, wordt becijferd op f 10.500,—! Nog een aardige: In het sportgebouw zijn schakelklokken in de spotverlichting geplaatst. Kosten f 900,—. Besparing, weer op jaarbasis: f 2000,—. De vervanging van een watergekoelde luchtcompressor door een luchtgekoelde compressor kostte f 7788,—, maar levert per jaar een besparing op van f 9230,—. Zo kunnen we nog wel even doorgaan, al zijn niet alle besparende maatregelen even spectaculair. In de

Broerstraat is de verlichting in de wandelgang van de koffiekamer voorzien van een schemerschakelaar. Dat kostte f 750,— en levert per jaar slechts een besparing op van f 225,—. Maar die investering is er wel in drie jaar uit!

Impuls

De in de nota gepresenteerde investeringen bedragen 90.000 gulden (eenmalig) bij een jaarlijkse opbrengst van 120.000 gulden. Dit soort prettig ogende cijferreeksen wordt in de nota welbewust gehanteerd, want de „financieel economische impuls is op dit ogenblik de sterkste en meest bruikbare” om de mens tot energiebesparing te motiveren. Logisch, want: „Tenslotte zijn er geen autoloze zondagen, geen beperking van lichtreklame, geen progressieve electriciteitsstarieven, geen hinderlijke stroo- monderbrekingen en slechts matig stijgende benzine- en olieprijsen. Met voor de gezinshuishouding een gemakkelijk en geruuststellend betalingssysteem voor electriciteit en gas als sluitstuk. Dit systeem werkt zo perfect prijskennis vernietigend, dat blijkens een recent proefschrift nul procent van een groepje geënquetterde huisvrouwen een acceptabele kennis had van de kilowattuurprijs”.

Kennis

Een gedegen kennis van de huidige kilowattuur-prijs, zal vermoedelijk weinig bijdragen aan de motivatie tot energiebesparing. De gemiddelde Nederlander weet waarschijnlijk niet eens de exacte betekenis van de term kilowattuur, dus kennis omtrent de kosten van dat verschijnsel is volstrekt nutteloos. De zaak moet vertaald worden naar voor iedereen te bevatten begrippen. In de nota wordt daar een aardig voorbeeld van gegeven. Een t.l.-buis van veertig Watt gebruikt wanneer hij een heel jaar brandt ruim 480 kilowattuur. Om die 480 kilowattuur te krijgen moet ruim 150 kilo kolen worden verstoekt, en dat kost honderd gulden. Om een gloeilamp van 100 Watt een jaar te laten branden moet in een electriciteitscentrale 275 kilo kolen worden verstoekt. Het is maar even een weet. Het uitschakelen of verminderen van verlichting levert per lamp misschien niet zoveel op, maar gerekend over de hele universiteit kom je toch op een aardig bedrag.

College van Bestuur

Aan alle medewerkers en studenten

Uw referentie

Onze referentie CvB/JJ/GM 79.10555

Maastricht, Mei 1979.

ENERGIEBESPARING

Zoals algemeen bekend zullen in verband met de heersende energiecrisis en op middellange termijn te verwachten energietekort maatregelen getroffen moeten worden om het energieverbruik te verminderen (voor dit jaar 5%).

Bewust van deze noodzaak dient ook de RL maatregelen te treffen om het energieverbruik bij haar instelling zoveel als enigszins mogelijk is te beperken.

Een van deze maatregelen zal zijn dat in de koude maanden de verwarming op een lagere temperatuur zal ingesteld worden dan tot nu toe gebruikelijk is geweest.

De temperaturen in de ruimten van de gebouwen van de RL zullen in het komend stookseizoen als volgt aangehouden worden:

- kantoorruimten, vergaderzalen, studieruimten, aula, bibliotheek : 21 °C.
- gangen, toiletten : 18 °C.
- laboratoria : 20 °C.

Degenen welke bij deze temperaturen moeite menen te hebben met de persoonlijke warmteregulatie stellen wij voor zich te voorzien van "warmere" kleding.

de secretaris,

Drs. B.C.M.E. Niessen

Hoogachtend,
het College van Bestuur,

de voorzitter,

Mr. R.B. van den Biggelaar

advertentie

Voorzitter Universiteitsraad

Per 1 september 1979 zal de nieuwe Universiteitsraad in functie treden. Per dezelfde datum dient de Universiteitsraad een voorzitter te kiezen. Volgens art.22 lid 1 van de WUB "...kiest de Universiteitsraad al dan niet uit zijn midden een voorzitter". Dit betekent, dat ook anderen dan leden van de Universiteitsraad in aanmerking komen voor de functie van voorzitter van de Universiteitsraad.

De voorzitter heeft tot taak de bijeenkomsten van de raad te leiden. Hij woont de vergaderingen van het College van Bestuur bij en treedt op als vertegenwoordiger van de Universiteitsraad.

Inmiddels heeft de Universiteitsraad een ad-hoc commissie ingesteld, die belast is met de voorbereiding van de verkiezing van de voorzitter van de Universiteitsraad. Deze commissie zal in de eerste vergadering van de nieuwe Universiteitsraad ná 1 september 1979 een voordracht uitbrengen, waarna de voorzitter wordt gekozen.

Degenen, die belangstelling hebben voor deze functie en menen daarvoor in aanmerking te komen, dan wel zij die de aandacht willen vestigen op kandidaten, worden verzocht zich in verbinding te stellen met de genoemde ad-hoc commissie van de Universiteitsraad. De reacties zullen uiteraard met de nodige vertrouwelijkheid en zorgvuldigheid worden behandeld.

De sluiting van de termijn, waarbinnen de belangstellenden kunnen reageren, is bepaald op 15 augustus 1979.

De griffier van de Universiteitsraad is ambtshalve belast met het sekretariaat van de genoemde ad-hoc commissie; bij hem kunnen nadere inlichtingen worden verkregen.

(Hoofdgebouw, kamer 211, tel.tst. 111).

in de KIJKER

In De Kijker : Pieter van Reedt Dortland
Interview : Jan Duijzers

Pieter van Reedt Dortland, 23 jaar en derde jaars student. Hij heeft tot de eerste lichting behoort, maar is na een jaar omzwervingen over de wereld hier weer teruggekomen om daarna in het huidige derde jaar verder te gaan.

Waarom ben je medicijnen gaan studeren?

Omdat ik de wens heb de mens als geheel, als totaliteit te doorschouwen voor zover dat binnen mijn kwaliteiten mogelijk is natuurlijk. Nou en voor welk beroep kun je dan het beste kiezen? Kijk, een kunstenaar verbindt geest en materie met zijn handen, een wetenschap doet dat met zijn denken. Kunst en wetenschap gaan in principe hand in hand. Kijk maar naar Da Vinci, Goethe enz.

Vertel eens wat over je beslissing om aan het eind van je derde jaar (eind '77) er tussen uit te gaan?

Ik denk dat ik toen echt iets had van "wat doe ik eigenlijk? Waar ben ik in vredesnaam mee bezig?". Dat was eigenlijk mijn algehele vraag waar ik mee bezig was. Niet alleen in relatie tot wat ik met mijn studie deed, maar eigenlijk op alles. Ik ben nu bezig arts te worden, maar wat wil ik daar nu mee? Daar had ik eigenlijk geen antwoord op. Daar kwam eigenlijk wel het gevoel bij van als ik hier blijf, dan mis ik iets. Ik wilde iets van de wereld zien, ik wilde eruit. "Trekken", ja, dat was een woord dat in die tijd schering en inslag was. Voor iedereen trouwens in mijn jaar toen.

Had je toen de gedachte om er een jaar tussen uit te gaan of wilde je er definitief mee stoppen?

Nee, helemaal niet. Gek hè. Mijn idee was om wat te werken, in het buitenland te trekken. Ik vroeg me vooral af, waarom niet? Ik hoefde niet in militaire dienst, omdat ik uit mijn lichting geloot was en mijn vader maakte er ook geen probleem van om het betalen een jaar stop te zetten en dat na een jaar door te laten gaan. Dat was zelfs voordeliger voor hem, laat ik het zo zeggen., maar dat is niet zo belangrijk. Mijn ouders hadden er erg veel moeite mee, maar achteraf is de relatie met mijn ouders door al mijn capriolen veel beter geworden.

Toen ben je na een jaar teruggekomen. Waar heb je dat jaar voor gebruikt?

Dat jaar had ik eigenlijk nodig om van een heleboel dingen bewust te worden, niet specifiek met mijn studie, maar meer met relatieproblematiek en op het sociale vlak. Ik heb toen vrij veel gewerkt in Frankrijk en in ziekenhuizen in Amsterdam.

Toen kwam ik terug, ja, meer met de idee van wat anders hè. Ik had toen wat uitgeknobbeld op het gebied van motivatie, iets moois. Ik zat toen te denken motivatie, ben ik nou gemotiveerd of ben ik het niet?

Als je dat nu bij jezelf beschouwt, dan ga je meteen dat vergelijken met een motivatie zoals jij denkt dat iemand anders die heeft en daarvan zeg je dan van het is meer of minder en je trekt de konklusie van ik heb wel of niet het recht om te studeren. Dat is natuurlijk je reinste kolder. Want ook al heb ik de geringste motivatie van iedereen, als het voor mezelf maar genoeg is. Dat zijpad dat sloeg ik dan maar in om me van een motivatie zeker te stellen. Dat vond ik erg leuk gevonden. Niettemin zit er wel wat in, want een motief tot iets vind je uiteindelijk in jezelf. Vergelijken met anderen heeft geen zin.

Toen je dan terugkwam aan het begin van dit studiejaar, speelde je toen met de gedachte van ik weet niet wat ik anders moet gaan doen?

Ja, dat speelde inderdaad. Maar het is wel zo dat door de dingen die ik in dat jaar meegemaakt heb, en dat was erg veel, ik vooral in de laatste zes maanden daar eigenlijk niet aan gedacht heb. Daar stond mijn kop gewoon niet naar. Nogmaals, mijn beslissing om er een jaar tussen uit te gaan is puur emotioneel geweest, echt ontevredenheid met een monotoon leven. En mijn studie vond ik echt monotoon.

Het is wel zo dat je de beslissing om er tussen uit te gaan hebt durven te nemen.

Er zitten natuurlijk wel twee kanten aan zo'n beslissing. Die innerlijke drijfveer en emoties aan de ene kant maakten het wel gemakkelijk voor me om daaraan toe te geven. Van de andere kant had ik ook wel van, god, mijn hele zekerheid van dat jaar waarin ik zat, mijn vrienden, het huisje waarin ik woon, dat valt allemaal weg. Je verbrand een behoorlijk aantal schepen achter je. Dan dacht ik van, o jé, zal ik dat dan wel doen. Maar het feit dat ik het toch gedaan heb, ligt geloof ik in mijn karakter. Ik ben soms toch wel een waaghals, zeker met dat soort dingen. Niet met alles hoor, dat wil ik niet zeggen.

Toen kwam je terug en toen ben je een jaar teruggezet. Je begon weer aan het derde jaar terwijl je dat al doorlopen had. Je had zelfs je kandidaats al.

Nee, dat is niet waar dat ik ben teruggezet. Dat is mijn eigen beslissing geweest. Ik had met het vierde jaar kunnen beginnen.

Dat is dus een misverstand.

Ja, ik voelde me erg onzeker na drie jaar studeren van wat ik wist en van wat ik dacht dat ik moest weten. Toen ben ik maar weer met het derde jaar begonnen. Ook wel op grond van hoe het vierde jaar eruit zag. Het derde jaar trok mij meer dan het vierde jaar. Dat speelde natuurlijk wel mee!

Goed, dan begin je weer, maar na een half jaar heb je het weer gezien.

Ik ben wel met een behoorlijke inzet begonnen. Maar ik heb je daarstraks gezegd dat de vraag van waar ben ik mee bezig of wat wil ik worden eigenlijk naast me neer had gelegd. Ik had me met heel andere dingen bezig gehouden, een soort zelfontwikkeling. Meer gevoelsmatig in het leven staan. Toen ik dan ook weer bezig was, begon ik weer over mijn motivatie te denken en toen kwam ik weer hopeloos in de moeilijkheden. Ik had dat kunnen weten, maar wat dat betreft steek ik altijd mijn kop in het zand.

Wat ik vooral in mijn studie miste was een stuk creativiteit. Ik kwam hier in aanraking met mensen van de Toneelschool en het Conservatorium en ben ook altijd opgetrokken met mensen van de Kunstacademie die me eigenlijk vanwege dat creatieve en artistieke meer aanspraken. Dat was iets dat ik ook altijd graag had willen doen, maar ik had niet de gave om toneel te spelen of om naar een Kunstacademie te gaan. Ik had toen van ik kan het niet met alleen wetenschap af. Toen dacht ik van kan ik niet iets anders gaan doen, expressie of zo. Dat sprak me toen veel meer aan, omdat ik zo met mijn gevoel bezig was. Daar leef ik nogal sterk op, dat wilde ik gaan uitbreiden. Het belangrijkste voor me was dat ik teleugesteld was in wat je in een geneeskundestudie kunt doen met jezelf. Uiteindelijk is het toch zo dat de studie die je kiest, het beroep dat je later uitoefent, daar wil je iets persoonlijks in leggen. Ik had alleen maar het gevoel dat je persoonlijk kon zijn in een gesprek met bijv. een patiënt, dat je dan op een ander vlak komt dan alleen maar het materiële.

Maar wat leer je daarvan in je opleiding?

Ik kan wel een stuk psychologie gaan lezen over conflicten en conflictedrag, maar dat ligt zo ver. De psychologische literatuur die ik tot nu toe gelezen heb, heeft voor mijn gevoel dezelfde afstand tot mij en mijn medemens als de puur wetenschappelijke literatuur. Volgens mij klopt dat ook omdat beide vormen van wetenschap of studierichting gegroeid zijn in dezelfde denktrant. Dat vond ik bezwaarlijk, omdat ik me een soort dubbelwezen vond. Van de ene kant creativiteit en de andere kant wat moest ik daar mee in mijn studie, hoe kan ik creatief zijn als ik een stuk anatomie lees of fysiologie uit Bernards en Boumans. Het is allemaal voor mij uitgedacht, geheugenwerk, puur absorberen. Je kunt er uiteindelijk ook wel wat mee doen later, maar het is uit evenwicht. Dat voel ik sterk.

Wat heb je nu dit jaar gedaan tijdens je afwezigheid hier?

Ik ben 3 januari 1979 weer gestopt en wist het toen eigenlijk niet. Ik kon geen keus maken. Ik heb me toen zo'n beetje bij alle opleidingen in Nederland ingeschreven. Bijv. voor de Academie voor Expressie en Kommunikatie, ergotherapie. Op de universiteit voor Andragogiek en Nederlands. Daar is eigenlijk niets van gekomen.

Waar denk je over een half jaar aan te beginnen?

Ja, ik sta gelukkig overal ongeschreven. Ik stond ook ingeschreven in de kunstzinnige vooropleiding voor eurythmie in Den Haag. Dat is een cursus van 6 weken die zicht beoogt te geven op je eigen creativiteit en mogelijkheden om met behulp daarvan tot een uitgebalanceerde beroepskeuze te komen. Nu had ik dat verkeerd begrepen uit het stencil. Bedoeld was om een inzicht te krijgen in je eigen mogelijkheden om die academie te doen.

Wat is eurythmie?

Eurythmie is een bewegingskunst die het midden houdt tussen mime en theater en probeert te werken vanuit de inhoud en niet vanuit de vorm. Eigenlijk is het het zichtbaar maken van muziek of poëzie door middel van beweging. Je leert er meer om met je eigen ziel in je eigen lichaam te kruipen. Als ik bijv. een companion pak, ben je maar met een heel klein deel van jezelf bezig, je beperkt je tot alles wat boven je strot zit. Daar krijg ik koude handen van en dat komt dan eigenlijk

omdat je dan maar met een heel klein gedeelte van het leven bezig bent en het dan ook zo voelt.

Ik vond het wel prettig om met iets bezig te zijn dat op alle vlakken aangrijpt, het denken, voelen en willen, Dat komt eigenlijk allemaal in eurythmie naar voren. Dat was wel fijn, ik voelde me daarin echt een geheel. Ik kreeg daar ook andere vakken zoals boetseren, schilderen en anthroposofie. Vooral dat laatste heeft me ontzettend aangesproken, daar ben ik nu nog mee bezig. Eigenlijk zijn we die zes weken daar met wetenschapsfilosofie bezig geweest. Wat is nu wetenschap, wat bedrijven we nu eigenlijk hier, wat doe ik eigenlijk.

Heeft die cursus je tot andere inzichten gebracht?

Ja, ik voelde sterk dat waar ik die voorgaande perioden mee bezig was geweest eindelijk een aansluiting had gevonden. Een potje dat het dek-seltje heeft gevonden waar het oppast.

Ja, ik heb iets gevonden waar ik mee verder kan en dat is anthroposofie. Dat sluit niet alles uit hoor, integendeel alleen maar dogmatiek en dat is maar goed ook.

Ik heb dan ook een soort intellectuele bescheidenheid leren op te brengen, van als ik iets niet begrijp dat ik het niet meteen afwijzend naast me neer leg, maar later nog eens oppak en misschien dat het me dan wel aanspreekt.

Waarom ben je eigenlijk met die academie gestopt? Het beviel je er toch uitstekend.

Ja, in Den Haag ben ik zover gekomen dat ik dacht, ik wil terug komen.

Waarom dacht je dat dan?

Ik heb daarstraks gezegd dat ik in het beroep van arts geen perspectief voor mijzelf zag. Nu ik met anthroposofie bezig ben, zie ik door de verruiming die dat aan de natuurwetenschappen geeft dat veel meer zitten. Het geeft mij juist datgene wat ik in mijn studie miste. Creatiever! Ik kreeg weer de geest. Het konflikt werd helder voor mij. Ik wilde arts worden.

Waarom wil je nu arts worden?

Dat kan ik eigenlijk niet zeggen. Moeilijk.

Ik denk dat ik dit beroep kies, omdat ik bepaalde dingen in het leven te weten wil komen. Bewustzijnsontwikkeling. In deze studie is daar voor mijn gevoel plaats voor, want je kunt het ook gelijk toepassen. Dit wil ik nog wel zeggen, als ik een patiënt krijg die wat heeft, heb ik echt de wens om dat helemaal uit te pluizen. Niet beperkt tot zijn klacht, maar om nog verder te gaan. Bijv. ik las laatst dat als iemand bep. psychische klachten heeft hij dan ook iets lichamelijks kan krijgen. Maar stel je nu eens het omgekeerde voor, dat is toch evengoed mogelijk. Wat weten we daar van? Dat mag je niet denken hé? Je trapt een heleboel mensen tegen hun schenen als je zegt van u zit met moeilijkheden, dat komt omdat uw lever niet in orde is. De mens is toch een geheel, zijn ziel en lichaam grijpen ineem en de moeilijkheid is, vind ik, dat je dat niet kunt zien. Ik denk alleen dat je dat kunt leren waarnemen.

Heb je het gevoel dat je je zegje hebt kunnen doen?

Ja, ik zou nog tegen de mensen willen zeggen die er ook tussen uit willen gaan, gewoon doen! Doen wat je niet laten kunt, want als je het niet doet, dan kom je er niet achter. Ervaring is toch de beste leermeester!

Jan Duijzers.

De nieuwe studenten melden zich bij
het gemeentelijk huisvestingsburo...

eindelijk

Tijdens mijn kennismakingsronde in de RL-Gemeenschap kwam mij deze uitslating herhaaldelijk ter ore. Blijkbaar voldoe ik aan een behoefte. Die ik wil zich iets uitgebreider aan de lezer voorstellen door een stukje curriculum vitae voor te schotelen en een goede raad mee te geven.

Mijn naam is Tom Smeets, 50 jaar en na het verplicht ondergaan van mijn jeugdijaren, ongeveer 31 jaar geleden, opgenomen in het arbeidsproces bij D.S.M.

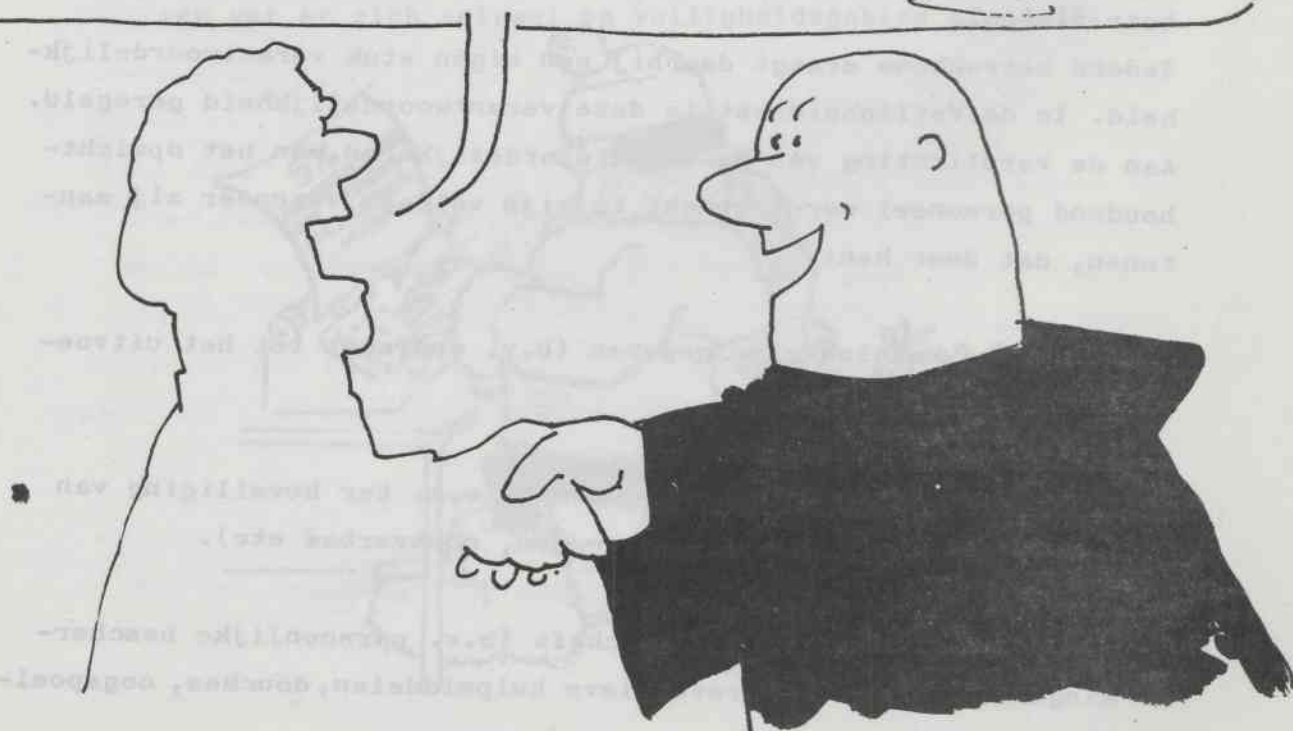
Tot mijn 34-ste in het Centraal Laboratorium in de afdeling Organische Analyse werkzaam geweest waar ondertussen de nodige diploma's op analysegebied zijn verzameld. Tevens vanaf ongeveer 1955 lid van de Veiligheidscommissie.

Vervolgens gedurende 9 jaren als fulltimer de veiligheid behartigd in dit laboratorium (ca. 1.200 medewerkers).

Na het behalen van het diploma Hogere Veiligheidskunde te Amsterdam 1972 te werk gesteld als chef van de afdeling Veiligheid in een bedrijfsonderdeel van D.S.M., de groep Organische Producten.

En nu hoop ik vanaf 1 juni jl. mijn ervaring en adviezen op veiligheidsgebied in voldoende mate aan te kunnen bieden aan eenieder die met veiligheidsproblemen in de RL te kampen heeft.

Organisatorisch ben ik ondergebracht bij de dienst Civiele Zaken. Om de vereiste onafhankelijkheid te waarborgen ben ik rechtstreeks verantwoor-

ding verschuldigd aan het College van Bestuur. Mijn taak zal hoofdzakelijk een adviserende, coördinerende en signalerende zijn, terwijl ik tevens ten behoeve van het College van Bestuur zal toezien op de naleving van de door dit college uitgevaardigde, of bij wet gestelde, eisen ten aanzien van veiligheid en milieu.

Onderzoek naar oorzaken van bijzondere gebeurtenissen of bedrijfsongevallen en registratie hiervan, periodieke rapportage, onderhouden van contacten met overheids- en andere organisaties, samenwerken met Commissies, lijnfunctionarissen, Geneeskundige Dienst, Personeelsdienst, etc. en dit alles op het gebied van veiligheid, brandpreventie, waarschuwingsregelingen e.d.

Uit de aard der zich voordoende problemen zal het B.M.C. een groot deel van mijn aandacht behoeven, zeker in de beginperiode.

Begrijpelijkkerwijs zal met mijn komst niet meteen alles worden zoals we graag zouden zien. Eerst zal ik thuis moeten raken in de organisatie met al zijn mensen en afdelingen.

Enkele algemene problemen rond het B.M.C., zoals gassenvoorziening en afvalverwerking, vragen prioriteit.

Vanzelfsprekend moet het steeds mogelijk zijn met problemen, welke betrekking hebben op b.v. gevaarsaspecten van chemicaliën, proeven e.d., bij mij aan te kunnen kloppen.

En nu aan de slag!

Leven en werken zonder risico's is uitgesloten.

Veiligheid is dan ook het zoeken naar en het kiezen van oplossingen met een zo klein mogelijk en voor alle partijen aanvaardbaar risico.

Iedere betrokkene draagt daarbij een eigen stuk verantwoordelijkheid. In de Veiligheidswet is deze verantwoordelijkheid geregeld. Aan de verplichting van de verantwoordelijke en van het opzicht houdend personeel wordt geacht te zijn voldaan, wanneer zij aantonen, dat door hen:

- a. de nodige bevelen zijn gegeven (b.v. opdracht tot het uitvoeren van die taak).
- b. de nodige maatregelen zijn genomen (o.a. ter beveiliging van mens en werkplek, b.v. vluchtwegen, rookverbod etc).
- c. de nodige middelen zijn verschaft (b.v. persoonlijke beschermingsmiddelen, brandpreventieve hulpmiddelen, douches, oogspoelflessen etc).

d. en het redelijkerwijs te vorderen toezicht is gehouden om de naleving te verzekeren van de bepalingen voor welke naleving zij verplicht waren te zorgen.

Voor de controle op de naleving van de veiligheidswet heeft de Minister de Arbeidsinspectie ter beschikking. Deze ambtenaren kunnen ten allen tijde verschijnen en moeten onverwijld worden toegelaten.

Bovenstaande eisen (a t/m d) houden in, dat eenieder zich stipt dient te houden aan door het College van Bestuur, als verantwoordelijke instantie, uitgevaardigde reglementen, voorschriften, instructies e.d. met betrekking tot veiligheid.

Met ieders goede wil en hopelijk goede samenwerkingsbereidheid zal het mogelijk zijn te komen tot veilig werken en veilig verblijven in al onze RL - onderkomens.

Tom Smeets

Veiligheidsfunctionaris RL

Fortcabin I, kamer 2

Toestel 255.

P.S.: Via Maffius hoop ik u vaker op de hoogte te kunnen houden van wat er zich actueel op veiligheidsgebied afspeelt.

REMINDER! (ZIE PAG 19)

geen mergel uit margraten

Akties voor behoud van het plateau gaan door.

Het plateau van Margraten wordt bedreigd. De Enci wil ruim 430 ha. afgraven voor de winning van mergel. Dat zou betekenen, dat een enorme krater (van Bemelen tot Wijlre en van Valkenburg tot Margraten) wordt geslagen in het landschappelijk zeer waardevolle heuvelland van Zuid-Limburg. Hoe waardevol dit gebied is, blijkt onder meer uit de aanwijzing van het Mergelland tot proefgebied nationaal landschapspark. Het plateau van Margraten maakt daarvan deel uit.

Niet afgraven dus? Zover is het helaas nog niet. Voorstanders van afgraving wijzen op de werkgelegenheid die bij de Enci behouden moet blijven. Dat het gezicht van Limburg daardoor voor eeuwig geschonden zou worden nemen zij op de koop toe. Trouwens, wie had het over werkgelegenheid? De Enci weigert immers een garantie te geven voor het behoud van werkgelegenheid, als de afgraving zou doorgaan. Het staat overigens helemaal niet vast, dat de mergel van het plateau persé nodig is voor het voortbestaan van de Enci.

Wat wel vast staat is, dat er bij de Enci nog heel wat geautomatiseerd kan worden.

Krijgt de Enci zekerheid dat het plateau van Margraten kan worden afgegraven (wat werk betekent tot ongeveer het jaar 2030), dan wordt het lonend om het bedrijf, waar een paar jaar geleden al 180 arbeidsplaatsen verdwenen, verder te automatiseren. Daarnaast neemt de vraag naar cement geleidelijk af, en is er in Europa thans al een overproduktie van cement. De Enci zelf verwacht, dat er in 1991 (bij het einde van de afgraafconcessie van de St. Pietersberg) nog ongeveer 450 arbeidsplaatsen bij het bedrijf zullen zijn, tegen 850 nu. Daar komt nog bij, dat op het Margraten-plateau nog zo'n 250 mensen hun broodwinning zouden verliezen, als daar wordt afgegraven (zie Antitheserapport van het Comité Mergelland).

Afgraven betekent dus: landschap weg, en tóch verlies van arbeidsplaatsen. Bovendien: niet alleen het landschap van het plateau is waardevol, het is ook de beste landbouwgrond in Ne-

derland.

Het plateau is overigens allesbehalve plat, zoals u bij de speciale wandeling van onder meer "Natuurmonumenten" over het plateau zelf kunt zien. Het is eerder heuvelachtig, met holle wegen en droogdalen, boomgaarden, harmonisch in het landschap gelegen dorpskernen en de prachtige Van Tienhovenmolen in Wolfshuis. Volgens het gewijzigde plan van G.S. van Limburg valt deze molen aan de afgraving ten offer. Er is nu een informatiecentrum tegen de afgravingsplannen in gevestigd, als een waarschuwing en een noodkreet.

Kansen voor behoud.

Hoe staan de kansen voor behoud van het plateau er nu voor?

Daarvoor eerst enkele belangrijke momenten tot nu toe:

- nov. 76 de Enci dient bij G.S. een aanvraag in voor het verlenen van een afgraafconcessie voor het plateau van Margraten.
- jan./
- feb. 77 bij G.S. worden ruim 8000 bezwaarschriften tegen de Enci-plannen ingediend (vooral gestimuleerd door de Stichting Milieufederatie Limburg).
- aug. 77 G.S. laten de termijn voor het nemen van een beslissing verlopen, waardoor de aanvraag automatisch is afgewezen. De Enci gaat tegen deze (formele) afwijzing in beroep bij de Kroon. Het wordt nu dus een zaak voor de rechtspraak (Kroon), waarbij de uiteindelijke beslissing ligt bij de minister van Verkeer en Waterstaat. Tegenstanders van de plannen organiseren zich en brengen o.a. het Antithese-rapport uit.
- mei 78 G.S. besluiten, nadat een commissie zich over de zaak heeft gebogen en nadat Provinciale Staten zijn gehoord, de Kroon te adviseren om de afgraafvergunning het groene licht te geven. Er wordt wel een aantal voorwaarden gesteld en het concessiegebied wordt iets veranderd. In Cadier en Keer demonstreren ongeveer 10.000 mensen tegen de afgravingsplannen.
- nov. 78 de ministers Van der Stee (Landbouw en Visserij) en

Gardeniers en staatssecretaris Wallis de Vries (beiden CRM) verklaren zich tegenstanders van afgraving, gevolgd door nog enkele andere bewindslieden en een aantal voltallige Tweede Kamerfracties, waaronder PvdA, PPR, D'66 en PSP.

Ook bij de regeringspartijen (CDA en VVD) groeit het aantal tegenstanders.

De raad van de gemeente Margraten verklaart, dat geen medewerking meer zal worden gegeven aan welke afgraving dan ook. De Actiegroep Groot- en Klein-Welsden voert acties, samen met de plaatselijke bevolking.

feb. 79 de Tweede Kamer besluit, in het kader van de Groene Notà's, dat zij mee wil praten over het al of niet verlenen van een afgraafconcessie voor het plateau van Margraten. Tegenstanders van deze afgravingen hadden de Kamer hierom gevraagd.

... ALS HET KALF VERDRONKEN IS
DEMPT MEN DE PUT !?

Er is dus nog van alles mogelijk. Verwacht wordt, dat eind 1980 de Kroon een uitspraak zal doen. Daarna komt de Tweede Kamer er aan te pas, waarna de minister (regering) een beslissing moet nemen. De kans, dat de afgraving niet doorgaat, lijkt steeds groter te worden.

G.S. willen de Enci wel ter wille zijn, maar vanuit landelijk oogpunt gezien zou deze afgraving een doorkruising betekenen van het beleid van opeenvolgende regeringen t.a.v. het natuur- en landschapsbehoud, met name in Zuid-Limburg.

Wilt u meehelpen om het plateau te behouden?

Dat kan door uw handtekening te zetten op de lijsten van de Actiegroep Behoud Margratenplateau, verkrijgbaar via Postbus 191 in Valkenburg. De handtekeningen zullen te zijner tijd aan de minister worden aangeboden.

U kunt de actiegroep ook financieel steunen door een bijdrage op bankrek.nr. 131811568 van de Rabo-bank in Margraten, (giro-nr. van de bank: 1063965).

Steun de actie voor het behoud van het plateau van Margraten. Het is nog niet te laat!!

Actiegroep Behoud Margratenplateau

Postbus 191

6300 AD VALKENBURG (tel. 04459-2007).

PROGRAMMA

capucijnengang 3

12 t/m 15 juli

The treasure of the Sierra Madre John Huston, U.S.A. 1948

Humphrey Bogart speelt de rol van een verloederde goudzoeker die zijn vrienden verraaft voor een paar zakjes "pay dirt" meer, totdat hij zelf het slachtoffer wordt van de hebzucht van anderen. Bogart beschouwde 'De schat van de Sierra Madre' als een voorlopige bekroning van zijn koppig streven naar betere rollen. Hier lag een kans om een wat gekomplieerder karakter uit te beelden, dan dat van de schoorvoetende held uit de thrillers en oorlogsfilms van de voorafgaande jaren.

19 t/m 22 juli

De cyclus Darius Mehrjui, Iran 1974

Ali een jongeman, wil zijn vader onderbrengen in het ziekenhuis. Maar bij het ziekenhuis worden ze weggejaagd als bedelaars. Ali gaat meewerken aan een bloedhandel, dit bloed wordt weer verkocht aan het ziekenhuis. Via een relatie in 't ziekenhuis komt Ali's vader toch in ziekenhuis terecht. Ali verkoopt gestolen voedsel uit 't ziekenhuis buiten aan bedelaars. De kringloop van de corruptie sluit zich langzaam maar duidelijk rond Ali. Later sterft zijn vader maar Ali heeft geen tijd om er heen te gaan want hij is nu vaste medewerker bij de bloedhandelaar.

26 t/m 29 juli

The freaks Tod Browning, U.S.A. 1932

Hans, een circusdwerf, wordt verliefd op Cleopatra, een wonderachone trapeze artieste, die op haar beurt houdt van Hercules, de sterke man. Als ze verneemt dat Hans een rijke erfgename is besluit Cleopatra hem te trouwen en vervolgens langzaam te vergifigen om zich daarna in de armen van Hercules te werpen. Hans vorige vriendin Frieda en de andere sleverde wesens uit het circus beseffen dat Hans het slachtoffer dreigt te worden van verraad en stinnen gezamenlijk op een verschrikkelijke wraak.

VERHUISING KANTOOR FILMHUIS

Vanaf heden is de kantooruimte van het Filmbuis verplaatst naar Capucijnengang 3 te Maastricht. We zijn voor informatie over programma e.a. filmsaken aldaar bereikbaar. Ons nieuwe telefoonnummer is (043) - 14080. Ons correspondentie-adres blijft echter Postbus 1212, Maastricht. Gelieve hiervan goed nota te nemen.

